

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 października 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

Protokolant Katarzyna Wępa

w sprawie **K. P.** ,
obwinionej z art. 60³ § 1 k.w.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 23 października 2024 r.,
kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść obwinionej
od wyroku Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku
z dnia 26 września 2023 r., sygn. akt X W 1734/23,

**uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi
Rejonowemu Gdańsk-Południe w Gdańsku do ponownego
rozpoznania.**

UZASADNIENIE

K. P. została obwiniona o to, że: w dniu 09.06.2023 r., o godzinie 13:50, w G. przy ulicy D. przy Z., prowadziła sprzedaż serków wędzonych, obwarzanków oraz chleba ze smalcem na terenie należącym do Gminy Miasta G., poza miejscem do tego wyznaczonym przez właściwe organy gminy;

tj. o wykroczenie z art. 60³ § 1 k.w.

Wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 26 września 2023 r., sygn. akt X W 1734/23, obwiniona została uznana za winną popełnienia zarzucanego jej wykroczenia, z tym dodatkowym ustaleniem, że popełniła go w ciągu dwóch lat od ostatniego ukarania co najmniej dwukrotnie za podobne wykroczenie umyślne w ramach szczegółowo opisanych w sentencji wyroku 21 mandatów karnych za wykroczenia z art. 60³ § 1 k.w., tj. wykroczenia z art. 60³ § 1 k.w. w zw. z art. 38 § 1 k.w., za które – na podstawie art. 60³ § 1 k.w. w zw. z art. 38 § 1 k.w. w zw. z art. 19 k.w. – wymierzono jej karę 30 dni aresztu.

Wyrok Sądu pierwszej instancji nie został zaskarżony przez którąkolwiek ze stron i uprawomocnił się w dniu 4 października 2023 r. (k.121).

Pismem z dnia 17 lipca 2024 r. kasację od ww. wyroku Sądu Rejonowego na korzyść obwinionej wniósł Prokurator Generalny, podnosząc zarzut rażącego i mającego istotny wpływ na treść wyroku naruszenia przepisu prawa materialnego, a mianowicie art. 38 § 1 k.w., poprzez przyjęcie, iż przypisany obwinionej czyn został popełniony w warunkach, opisanej w przywołanym przepisie, recydywy szczególnej wielokrotnej i wymierzenie K. P., na podstawie art. 60³ § 1 k.w. w zw. z art. 38 § 1 k.w. w zw. z art. 19 k.w., kary 30 dni aresztu, w sytuacji gdy przypisanego jej zachowania wymieniona dopuściła się będąc wprawdzie uprzednio wielokrotnie ukaraną, jednakże jedynie w drodze mandatów karnych, nałożonych za podobne wykroczenia umyślne kwalifikowane z art. 60³ § 1 k.w., gdzie mandat karny nie może stanowić podstawy recydywy wykroczeniowej, przewidzianej w art. 38 k.w., umożliwiającej nadzwyczajne obostrzenie kary poprzez wymierzenie kary aresztu za wykroczenie, które nie jest zagrożone takim rodzajem kary.

Na podstawie tak sformułowanego zarzutu Prokurator Generalny wniósł o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu Gdańsk-Południe w Gdańsku do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście zasadna, co uprawniało do jej rozpoznania na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

Trafnie wskazano w kasacji, że podstawą recydywy szczególnej, określonej w art. 38 k.w. może stanowić jedynie ukaranie wynikające z treści prawomocnego

wyroku sądu, nie zaś mandat karny nakładany w postępowaniu mandatowym. Stanowisko to jest od dawna prezentowane w orzecznictwie, w którym podkreśla się m.in., że „postępowanie mandatowe jest postępowaniem odrębnym od postępowania sądowego i nie może prowadzić do innych pozamandatowych konsekwencji prawnych” (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 września 2017 r., IV KK 55/17, OSNKW 2018/2/12, LEX nr 2401082; zob. też np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 listopada 2007 r., II KK 247/07, LEX nr 340549; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 maja 2005 r., II KK 118/05, OSNwSK 2005/1/978, LEX nr 160637), zwłaszcza w perspektywie konsekwencji recydywy szczególnej, z art. 38 k.w., która stwarza możliwość nadzwyczajnego orzeczenia kary aresztu za jakiegokolwiek wykroczenie, choćby było zagrożone karą łagodniejszą. Warto też zauważyć, że odrębność trybu mandatowego w kontekście pojęcia recydywy potwierdza także regulacja art. 96 § 1b-§1bc, normująca podwyższenie górnego poziomu kary grzywny w przypadku co najmniej dwukrotnego ukarania za poszczególne kategorie wykroczeń.

W świetle powyższych rozważań należy uznać, że w realiach rozpoznawanej sprawy brak było podstaw do przyjęcia popełnienia przez obwinioną wykroczenia w ramach recydywy szczególnej, określonej w art. 38 k.w. Zastosowanie tego przepisu skutkujące wymierzeniem K. P. kary aresztu stanowiło zatem niewątpliwie rażące naruszenie powołanego przepisu, mające co oczywiste – istotny wpływ na treść zaskarżonego kasacją wyroku. Wobec stwierdzenia podniesionego przez Prokuratora Generalnego uchybienia konieczne stało się zatem uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu Gdańsk-Południe w Gdańsku do ponownego rozpoznania z uwzględnieniem zaprezentowanych powyżej uwag.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w wyroku.

[J.J.]

[ms]

